

ARMAHTAVAIKUUS JA TUOMIOMIELI

Luuk 6:36-42

36. Olkaa armahtavia, kuten teidän Isänne on armahtava.

37. Älkääkä tuomitko, niin teitäkään ei tuomita. Älkää lausuko kadotustuomiota, niin teillekään ei lausuta kadotustuomiota. Antakaa anteeksi, niin teillekin annetaan anteeksi.

38. Antakaa, niin teille annetaan. Hyvä mitta, sullottu, pudistettu ja kukkurainen, annetaan teidän helmaanne. Millä mitalla te näet mittaatte, sillä teille mitataan takaisin."

39. Jeesus esitti heille myös vertauksen: "Eihän sokea voi taluttaa sokeaa? Eivätkö he molemmat putoa kuoppaan?"

40. Opetuslapsi ei ole opettajaansa parempi. Täysin oppineena kukin on opettajansa veroinen.

41. Kuinka näet rikan veljesi silmässä etkä huomaa malkaa omassa silmässäsi?

42. Miten saatat sanoa veljellesi: 'Veljeni, annas, minä otan pois rikan silmästäsi', sinä, joka et näe malkaa omassa silmässäsi? Sinä ulkokullattu, ota ensin malka omasta silmästäsi, vasta sitten näet ottaa pois rikan veljesi silmästä.

Psykologian vuosisata

Päättynyttä vuosisataa voidaan hyvällä syyllä nimittää psykologian vuosisadaksi. Ihmisten sielullinen pahoinvointi ja ahdistus on lisääntynyt käsittämättömän nopeasti. Mielenterveyden hoitoon on satsattu suuret voimavarat, mutta paha olo näyttää vain lisääntyvän.

Kristinusko on jätetty taakse. Suureen ääneen julistetun vapauden hedelminä perheet hajoavat, alkoholismi ja huumeet leviävät valtoimenaan, väkivalta ja rikollisuus rehottavat ja prostituutio kukoistaa kaduillamme. Kouriintuntuva masennuksen ja epätoivon ilmapiiri leijuu erityisesti lasten ja nuorten maailman yllä. Aineellisesti tullaan jotenkin toimeen, mutta kuitenkin ei jakseta elää. Ei tiedetä kuka on isä, kuka äiti, tulevaisuus ei näytä lupaavan mitään, elämys- ja kokemusmaailmassa ei ole enää mitään, mitä ei olisi jo kokeiltu, toivottomuus on leimaavaa.

Kaikki tämä on siis saldo sen jälkeen, kun psykologian opetukseen, mielenterveyden hoitoon, psykiatriaan, terapioihin, työnhajukseen, perheneuvontaan, hoitokoteihin ja laitoksiin on upotettu miljardeja ja taas miljardeja rahaa. Väkisinkin tässä tilanteessa nousee kysymys ei vain siitä, että panostukset eivät sittenkään riitä, vaan myös siitä, mitä nuo mitä moninaisemmat hoidot, terapiat, sielunhoitokoulukunnat, mielenterveyden hoitomenetelmät oikein sisältävät, mitä, ne tarjoavat ihmisille, kun epätoivon määrä näyttää kaiken aikaa vain lisääntyvän.

Ruumiillisella puolella lääketiede ja hoidot ovat kuluneen vuosisadan aikana saavuttaneet hämmästyttäviä edistysaskeleita, mutta miksi henkisellä puolella ollaan jouduttu tilanteeseen, jossa ammattiauttajat eivät enää tahdo itsekään jaksaa.

Vuosia on toistettu "suuria viisauksia": "Kuuntele! Ole suvaitsevainen! Älä syyllistä! Elä ja anna muiden elää! Anna aikaa itsellesi! Hoida itseäsi ja itsetuntoasi! Hyväksy itsesi ja muut! Sinulla on lupa rakastaa itseäsi! Älä vertaa itseäsi muihin! Toteuta itseäsi! Älä jätä elämää elämättä! Tyydytä tarpeesi ja halusi! Pura aggressiosi myönteisesti!

Harjoita turvaseksiä! Ole vapaa, älä anna turhien sovinnaisuuksien sitoa itseäsi! Erilaisuus on rikkautta! Älä tuomitse! Nauti elämästäsi! Ole myönteinen! Hanki myönteisiä virikkeitä ja kokemuksia! Hakeudu uusiin ja myönteisiin olosuhteisiin!"

Kun hyvät neuvot eivät ole paljon auttaneet, on sentään onnistuttu kehittämään uusia lääkkeitä, joista monet tehoavat kohtalaisen hyvin masennukseen ja pelkoihin ja turvattomuuden tunteisiin. Kiitos näiden lääkkeiden länsimaat ovat joutuneet valtavaan lääkkeiden väärinkäyttöongelman eteen. Vanhat alkoholi ja huumeetkin vain jatkavat voittokulkuaan. Epätoivon kierre jatkuu ja syvenee.

Hengellinen ulottuvuus hoitamatta

Monet ovat alkaneet aavistella, että psykologia ja sen taustalla kummitteleva humanistinen käsitys ihmisestä ei ehkä sittenkään kykene menemään ongelmien ytimeen. Se kyllä yrittää tehdä kaikkensa pahan olon, masennuksen, ahdistusten ja epätoivon, vihan ja aggressiivisten tunteiden hoitamiseksi, mutta tulokset jäävät kovin hetkellisiksi. Ongelmat ovat syvemmillä kuin mihin psykologian keinot riittävät. Ihmisen hengellinen ulottuvuus on jäänyt hoitamatta. Ihmiset eivät ole saaneet vastausta syvimpiin kysymyksiin: Kuka olen? Mitä varten elän? Mitä tapahtuu kun kuolen? Miten voisin löytää rakastavan sydämen? Miten voisin saada levon omalle tunnolleni, vapauden kalvavasta, aidosta syyllisyydestäni.

Mutta länsimaiselle ihmiselle tuntuu vastenmieliseltä ajatus palata "tiukkapiipoisen ja ahdasmielisen" kristinuskon syyliin, kun juuri oli päästy vapaaksi kirkon pakkovallasta. Siksi päädyttiin kääntymään idästä kotoisin olevan uususkonnollisuuden puoleen. Sehän näytti tarjoavan hengellisyyttä siinä missä kristinuskokin, mutta ilman Raamatun vaatimaa tuskallista oman vastuun tiedostamisen prosessia, parannusta, oman syyllisyyden aitoa tunnustamista ja ulkopuolisen avun pyytämistä Jumalan Pojan ristinuuhriin vedoten. Uususkonnollisuus tarjoaa todellakin uusia ja merkillisiä kokemuksia, mutta yhä useampi on kulkenut sen tien loppuun. Loputonta uusien kokemusten metsästämistä on seurannut käsittämättömän syvää masennusta. Todellisia vastauksia ei sittenkään löytynyt näistä kokemuksista huolimatta.

Kristillisen sielunhoidon kriisi

Kaikkein huolestuttavinta tilanteessa on kuitenkin se, että kun kristillisen kirkon sisällä on havaittu suunnaton sielunhoidon tarve ja uskonnollisten kokemusten kysynnän selvä lisääntyminen, tarpeeseen on pyritty vastaamaan, mutta ei aidolla evankeliumin julistuksella, vaan ottamalla sielunhoidon puolella täysin rinnoin käyttöön samat psykologian ja eri terapioiden menetelmät kuin maallisellakin puolella. Sekaan on tosin sopivasti lisätty kristillisiä sanoja kuten armo, armollisuus, rakkaus jne, mutta usein aivan eri merkityksessä kuin missä Raamattu niitä käyttää. Hengellisyyden janoonkaan ei ole pyritty vastaamaan lain ja evankeliumin saarnalla vaan tarjoamalla kristillisiä elämyksiä niin kauniiden liturgioiden kuin rajujen naurukokemusten muodossa.

Kaiken tämän keskellä on sivuutettu tai vähätelty ihmisen varsinaista kysymystä. Ongelmien viimeinen syy on ihmisen synty. Syntiinlankeemuksen seurauksena ihminen on läpeensä synnin turmelema. Jumalansa hyljännyt, epäuskossaan itsensä kaiken mitaksi korottanut ihminen on turmellut sen Jumalan kuvan, joksi hänet luotiin. Hän on

itse vastuussa elämänsä surkeudesta ja ansaitsee syystä iankaikkisen tuomion ja kadotuksen.

Ylpeydessään, itsekorotuksessaan, kateudessaan, itsekkyydessään ja himoissaan ihminen ei ainoastaan ummista silmiään omalle syyllisyydelleen ja vastuulleen, vaan keksii sadat ja tuhannet keinot syyttää elämänsä kurjuudesta sekä Jumalaa että toisia ihmisiä. Tuloksena on suunnaton määrä sotkuisia ihmissuhteita, vihaa ja kaunaa. Parhaatkaan ihmissuhdetaidot eivät kykene synnin umpisolmuja aukomaan. Syntikysymyksen kykeni ja kykenee käsittelemään vain Jumala Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa.

Armahtakaa niin kuin Jumala armahtaa

Tekstissämme Jeesus puhuu tavasta miten ihmissuhteet hoidetaan Jumalan tahtomalla tavalla. Hän puhuu Jumalan armahtavaisuudesta ja asettaa sen malliksi, syyksi ja perusteeksi sille, että uskovan kristityn tulee myös armahtaa toisia ihmisiä:

"Olkaa armahtavia, kuten teidän Isänne on armahtava."

Mistä armahtamisesta on sitten oikein kysymys?

Sormien läpi katselu

Kierrän paljon kouluja ja näen miten oppilaat suhtautuvat opettajiinsa ja toisiinsa. Välitunneilla näkee hämmästyttävän paljon mitä ilkeintä, itsekkäintä ja jopa väkivaltaista käytöstä. Jotenkin on rankkaa seurata, millä asenteella sitä hyvin monet opettajat ja koulutoverit katselevat:

"Kyllä se siitä menee aikanaan ohi. Tuohan kuuluu asiaan tässä iässä."

Ollaan suurpiirteisiä ja avaramielisiä, katsotaan läpi sormien ja ymmärretään.

"Sillä on niin vaikea kotitausta".

Näin tehden kuvitellaan osoitettavan armahtavaisuutta, mutta tosiasiallisesti annetaan koulukiusaajille sanaton tuki ja hyväksyntä vääryyttä. Ymmärrän kyllä, että ei opettajan ole kiva saada pikkuasioista niuhottajan mainetta. On mukavampaa olla suurpiirteinen. Mutta tosiasia on myös se, että koulukiusaamisen kipeitä haavoja kärsitään vielä vuosikymmeniä myöhemmin ja sen seurauksena työpaikkakiusaaminen on levinnyt huolestuttaviin mittasuhteisiin maassamme.

Kun Jeesus sanoo, että meidän tulee armahtaa, niin kuin taivaallinen Isämmekin armahtaa meitä, kysymys ei ole tämän päivän kristilliseksi muotisanaksi muuttuneesta armahtavaisuudesta, jolla tarkoitetaan sitä, että ei välitetä liikaa siitä ilkeästä ja pahasta, jota muut tekevät - varsinkin, kun on kysymys sellaisesta pahasta, joka ei suoranaisesti tuota meille itsellemme kohtuutonta tuskaa.

Tällainen "pehmoarmahtavaisuus" osoittaa heti todelliset karvansa, kun asia tulee liian lähelle meitä itseämme. Se muuttuukin päinvastaiseksi:

"Saan olla armollinen itselleni, ei minun tarvitse väkisin tuon hankalan ihmisen kanssa matkaa tehdä. Saan ottaa etäisyyttä, saan erota vaikka kokonaan. Voihan olla, että se on armollista tuota lähimmäistänikin kohtaan."

Tällainen armollisuus on Raamatun armollisuus -sanan irvikuva.

Jumalan armollisuus

Jumalan armo ei ole synnin sivuuttamista ikään kuin sitä ei olisikaan tapahtunut. Tekstimme edellä Jeesus veti kristillisen käytöksen riman niin korkealle, että Häntä on syytetty lukemattomia kertoja epärealistiseksi haihattelijaksi:

"Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää niille, jotka teitä vihaavat, siunatkaa niitä, jotka teitä kiroavat, rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä parjaavat...Rakastakaa vihollisianne, tehkää hyvää ja lainatkaa toivomatta saada takaisin. Silloin teidän palkkanne on oleva suuri, ja teistä tulee Korkeimman lapsia, sillä Hän on hyvä kiittämättömille ja pahoille."

Kuitenkin Jeesus itse teki juuri niin kuin Hän opetti. Hän siunasi niitä, jotka löivät Hänet ristille, hän rakasti vihamiehiään siihen määrään asti, että hän otti kannettavakseen heidän syntiensä tuomion ja rangaistuksen ristin puulle. Mutta se ei rajoittunut vain Jeesukseen itseensä, vaan myös Hänen seuraajansa Stefanus rukoili niiden puolesta, jotka kivittivät häntä. Antaessaan siis epärealistisen tuntuisen käskyn, Jeesus itse myös vastaa siitä, että Hänen seuraajansa on mahdollista noudattaa sitä.

Jumalan armollisuus meitä kohtaan ei tarkoita sitä, että Hän ei välittäisi vähääkään siitä pahasta, mitä me teemme Häntä vastaan ja siitä tuskasta, mitä me tuotamme muille. Sehän olisi välinpitämättömyyttä eikä mitään armollisuutta. Jumalan armollisuus tarkoittaa sitä, että Hän itse käsittelee meidän puolestamme sen synnin, josta me olemme vastuussa. Hän käsittelee sen sillä tavalla, että Hän itse ottaa kantaakseen sen kivun ja tuskan, jonka syntimme tuottavat niin seurauksissaan kuin ennen kaikkea tuomiossaan ja rangaistuksessaan.

Jumala ei myöskään tyydy pelkästään siihen, että Hän yhtenä klönttäsümmana pyyhkii pois meidän rikkomuksemme siirtämällä niiden koko rangaistuksen - iankaikkisen hylkästuomion - oman poikansa päälle Golgatan ristillä. Sen lisäksi Hän osoittaa meille itsellemme, mitkä meidän syntimme ovat, mistä me olemme vastuussa. Pyhä Henki on ottanut erityisesti tehtäväkseen osoittaa meille synnin. Kun Jumala osoittaa meille missä asioissa olemme rikkoneet, se ei tunnu mukavalta. (Siksi moni haluaisikin vähän Raamatun Jumalaa armollisempaa Jumalaa, jolle ei tarvitsisi olla niin hirveän tarkassa vastuu eikä tilisuhteessa teistään.)

Armahtaessaan Jumala siis tekee meille selväksi, mitkä meidän todelliset syntimme Hän siirsi oman Poikansa päälle ja minkä vuoksi Jeesus kärsi hirvittävät tuskat. Jumala menee tässä vieläpä niin pitkälle, että hän asettaa anteeksiantamuksensa ehdoksi sen, että me tunnustamme oman syyllisyytemme ja vastuumme pahoihin tekoihimme. (Moderni vastaväite: "Jos Hän kerran armahtaa, miten Hän vielä haluaa muistuttaa meitä synneistämme ja näin tuottaa meille tuskaa?")

Juuri tässä kuitenkin on Jumalan hyvyys ja armollisuus liikkeellä. Armossa ei ole suinkaan kysymys hyvistä tai huonoista tunteista meitä kohtaan vaan asiallisesta toiminnasta, jolla syntiemme tuomio poistetaan. Isä kertoo meille syntimme, että tietäisimme sen, minkä olemme saaneet anteeksi. Myöhemmin kun Sielunvihollinen muistuttaa meitä menneistä synneistämme, voimme muistaa juuri ne synnit anteeksi saatuina. Jumalan armollisuuteen kuuluu siis se, että asiat tuodaan valoon ja että saamme myös sanallisen ilmoituksen siitä, että juuri meidän syntimme ja juuri meidän nimeltä mainitut ja hyvin tuntemamme synnit ja rikkomuksemme ovat loppuun käsitelty

Golgatan ristin tuskissa, niin että ne eivät muodostu enää Isän ja meidän välisen yhteyden ja kanssakäymisen esteiksi. Jumala ei myöskään missään vaiheessa jätä meitä epätietoisiksi siitä saimmeko anteeksi vai emme. Kysymys ei ole siitä, että tuntuuko meistä siltä, että olemme saaneet anteeksi, vaan siitä, että Jumala sanoo meille suoraan, että Sinä olet saanut anteeksi, Sinä pääset taivaasta ja iankaikkisesta elämästä osalliseksi.

Vastuu ja armo

Jumalan armo edellyttää siis sitä, että suostumme kohtaamaan oman vastuullisuutemme ja oman syyllisyytesi Jumalan edessä. Et ehkä ole vastuussa siitä, mitä sinulle on tapahtunut esim. kun sairastut vakavaan tautiin. Mutta sairauksiesikin keskellä olet vastuussa siitä, miten otat vastaan sen, mitä sinulle on tapahtunut. Jos olet katkera sairauksiesi keskellä tai muissa elämäsi vaikeissa olosuhteissa, et voi päästä iloon ja sydämen lepoon sillä, että sairautesi paranee tai olosuhteesi muuttuvat. Sinun on tuotava oma katkeruutesi Jumalan valoon, Hänen tuomittavakseen. Kun niin teet, Isä osoittaa Jeesuksen verta, joka Golgatalla vuodatettiin juuri Sinun katkeruutesi tähden, ja saat tuon uhriveren tähden anteeksi ja pääset takaisin sydämelliseen yhteyteen Isän rakastavan sydämen kanssa. Aina kun oma vastuullisuus ja valoon tuleminen sivuutetaan, kuljetaan Jumalan armon ohi.

Armahda veljeäsi niin kuin Jumala sinua

Jumalalle Sinun armahtamisesi merkitsi sitä, että Hän otti itse oman Poikansa kärsimyksessä kantaakseen Sinun syntiesi tuomion ja seuraukset. Kun Jeesus antaa meille tehtävän armahtaa toisia ihmisiä, sen tulee tapahtua samalla tavalla.

Kun siis sinua vastaan on rikottu, Herra edellyttää, että Sinä menet rikkojan luo. Tuot avoimesti esiin sen, missä olet kokenut vääryyttä ja kerrot toiselle, että olet päättänyt antaa hänelle anteeksi niin, että asia ei enää saa nousta keskinäisen yhteytenne esteeksi. Mutta samalla sinä ilmoitaudut kärsimään hänen rikkomuksensa aiheuttaman tuskan kostamatta hänelle millään lailla. Perusteena tälle prosessille on se, että Isä on Jeesuksen tuskan kautta antanut Sinulle suunnattomasti enemmän anteeksi kuin, millä sinua vastaan rikottiin.

Pahat puheet

Esimerkiksi jos kuulet, että joku henkilö on puhunut Sinusta pahaa, menet hänen luokseen ja keskustele asian läpi. Jos sinä todella armahdat tuota henkilöä, se tarkoittaa sitä, että et mene kenellekään toiselle ihmiselle oikaisemaan sitä väärää puhetta, jonka hän oli puhunut. Et voi nimittäin niin tehdä samalla puhumatta pahaa tästä Sinua vastaan rikkoneesta. Sinä tyydyt vain olemaan hiljaa ja puhumaan hyvää tuosta, jolle sinä annoit anteeksi. Jos muut sitten kertovat sinulle noista pahoista puheista, kerrot heille, että olet antanut ne kaikki jo anteeksi. Armahtaminen merkitsee siis aina suortumista kärsijäksi - sijaiskärsijäksi, jotta rikkonut ei joutuisi kärsimään.

Juuri tästä syystä armahtavaisuus on äärimmäisen vaikeata ja sotii meidän syntistä luontoamme vastaan. Kukaan ei kykenekään siihen, ellei hän itse ensin ole päässyt osalliseksi Kristuksen verellä hankitusta anteeksiantamuksesta ja päässyt elämään sillä tavalla Isän sydämellä, että hän on alkanut katsella lähimmäisiään Jeesuksen silmillä.

Mutta se on mahdollista, sillä Jumalan armo ja rakkaus vuodatetaan jokaisen sellaisen ihmisen sydämeen Pyhässä Hengessä, jotka tulevat omien syntiensä ja taakkojensa kanssa valoon ja Isän armahdettaviksi. Armahdettu voi armahtaa. Armahtaminen ei kuitenkaan ole helppoa, sillä se tapahtuu vastoin meidän kielteisiä tunteitamme. Tunteet eivät muutu ensin ja sitten armahdetaan, vaan ensin armahdetaan ja sitten vasta muuttuvat tunteemme.

Anna Pyhälle Hengelle aikaa

Jos sinua vastaan rikkonut on toinen uskova, voit luottaa siihen, että vaikka hän ei heti olisikaan valmis tekemään parannusta, hänessä asuva Pyhä Henki tekee sitkeää työtään taivuttaakseen hänet parannukseen.

Japanissa seurakuntaamme tuli eräs innokas toisen kirkkokunnan opiskelijanuori. Hänellä oli näkemystä evankelioinnista ja mutta varsin ahdas näkemys oikeasta opista. Lopulta hän tuli siihen tulokseen, että hänen täytyisi saada muutamat meidän seurakunnassamme vasta uskoon tulleet pois luterilaisuudesta parempaan oppiin. Hän päätti perustaa oman seurakunnan ja puhumalla pahaa luterilaisuudesta sai sitten osan seurakuntalaisista mukaansa. Asia oli meille työntekijöille erittäin kipeä siksi, että alusta lähtien näimme, että tällä uudella seurakunnalla ei ollut elämisen edellytyksiä, koska siltä puuttui paimen. Pelkomme toteutui. Ryhmä hajosi. Jotkut sen jäsenistä palasivat kipeän prosessin jälkeen alkuperäiseen seurakuntaansa. Ryhmän vetäjä muutti pois paikkakunnalta.

Viisi vuotta myöhemmin Suomeen tuli kirje, jossa hän pyysi anteeksi sitä hajaannusta, jonka oli toiminnallaan saanut aikaan. Oli suuri ilo välittömästi kirjoittaa hänelle vastaus: Olet saanut anteeksi Jeesuksen tähden. Samalla oli hieno viestittää myös muille asianosaisille: "Hän nöyrtyi parannukseen Pyhän Hengen taivuttamana ja olen antanut anteeksi. Annattehan tekin hänelle anteeksi!"

Älkää tuomitko!

Mitä Jeesus sitten tarkoittaa, kun Hän sanoo: "*Älkääkä tuomitko, niin teitäkään ei tuomita.*" Eikö se juuri ole ihmisten tuomitsemista, jos heidän luokseen mennään ja kerrotaan, mitä väärää he ovat tehneet meille ja ilmoitetaan, että annamme heille anteeksi ja ollaan valmiit kärsimään vääryyden seuraukset omissa nahoissa. Eikö oikeampi tapa olisi vain sanoa, että annan kaiken anteeksi toiselle? Jos tyydymme epämääräisiin klimppi anteeksipyyntöihin käsittelemättä itse asiaa, joka on keskinäisissä suhteissamme vialla, sovintoa ei yleensä synny. Asiat jäävät edelleen kaivertamaan ja nostetaan seuraavassa hankalammassa tilanteessa yleensä jälleen pintaan. Kyllä meidän on vaellettava valkeudessa, totuudessa, jos mielimme elää yhteydessä toistemme ja Jumalan kanssa. Vain valossa Jeesuksen veri pääsee puhdistamaan sydämemme kaikesta synnistä.

Tuomitsemisessa on kysymys siitä, että kertoessamme totuuden toiselle samalla vieritämme hänen päälleen myös velvollisuuden kärsiä omien väärin tekojensa rangaistuksen ja seuraukset. Tuomitessamme ihmisiä säilytämme heille uuden taakan, mielestämme ehkä oikeutetun. Mutta uskovalle kristitylle ei ole annettu tuomarin tehtävää. Vain Jumala kykenee tuomitsemaan oikein. Jos siis ihminen, jonka synnin osoitit voidaksesi viestittää hänelle anteeksiantamuksen, kieltää syyllisyytensä, ei

suostu valoon eikä ota vastaan Sinun armahtavaisuuttasi, niin siinäkin tapauksessa Herra ei anna meille mitään muuta tietä kuljettavaksemme kuin hänen anteeksiantamisensa ja hänen vääryytensä kipeiden seurausten kantamisen tien. Armahtavaisuuden tulee siis ulottua myös niihin, jotka eivät halua parannusta elämässään tehdä. Juuri kärsivällinen armahtavaisuus on se, joka voi lopulta kuitenkin taivuttaa asianomaisen parannukseen ja omistamaan Jumalan armon.

Paavali kirjoittaa: *"Rakkaani, älkää itse kostako, vaan antakaa sijaa Jumalan vihalle, sillä on kirjoitettu: 'Minun on ansaittu rankaisu, minä olen maksava, sanoo Herra.' Jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano, juota häntä, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle.' Älä anna pahan voittaa itseäsi, vaan voita sinä paha hyvällä."* (Room.12:19-21)

Tuomitseminen ja nuhtelu

Tuomitsemista ei pidä kuitenkaan sekoittaa synnistä ja sen iankaikkisista seurauksista varoittamiseen tai nuhtelemiseen. Meidän tuomitsemisessamme on kysymys siitä, että me korotamme itsemme Jumalan paikalle ja lankeamme itse ylpeyden syntiin. Synnistä nuhteleminen ja varoittaminen taas tarkoittaa sitä, että sinä asetut itse Jumalan sanan alle, annat sen, millä toista varoitat osua myös omaan sydämeesi ja etsit toisen iankaikkista parasta silloinkin, kun asianomainen henkilö saattaa loukkaantua tai suuttua Jumalan sanan mukaisesta nuhtelustasi.

Meillä on velvollisuus itkien varoittaa niitä, jotka kulkevat kohti iankaikkista kadotusta, mutta kenelläkään meistä ei ole oikeutta lausua kadotustuomiota toisistamme. Jumala on antanut tuomiovallan vain ja ainoastaan Jeesukselle Kristukselle, Hänelle, joka on myös joutunut maistamaan meidän sijastamme kadotuksen tuskaa Golgatan ristillä. Hänelle Ylösnousseelle, joka yksin kykenee meidät ansaitsemastamme kadotuksesta pelastamaan.

Anteeksiantamisen prosessi on välttämätön

Anteeksi antaminen ei ole uskovalle kristitylle jonkinmoinen myönteinen mahdollisuus, jota hän voi jalomielisyydessään osoittaa silloin kuin hän sen tarpeelliseksi katsoo, vaan kysymys on uskossa elämisen perusehdosta. Ellet sinä ole valmis jatkuvasti elämään sellaisessa prosessissa, jossa annat sinua vastaan rikkoneille anteeksi, sinä et itsekään voi saada anteeksi Jumalalta. Ellemme sydämeistämme anna anteeksi meitä vastaan rikkoneille, ei meillekään ole mitään anteeksiantamusta Jumalalta, niin kuin Isä meidän rukouskin meille selkeästi kertoo. Mutta tämän prosessin tekee mahdolliseksi se, että Jumala pitää oman anteeksiantavan prosessinsa kaiken aikaa toiminnassa niitä kohtaan, jotka vaeltavat valossa ja totuudessa Hänen edessään.

Katkeruus - hirsi silmässä

Katkeruus, tuo kateuden ja ylpeyden yhdessä piikiven kovaksi kovettama viha niin toisia ihmisiä kuin Jumalaa ja itseään kohtaan, on tärkein yksittäinen syy alkoholismiin, masennukseen, avioeroihin, lasten ja vanhempien välisiin kuiluihin, rikollisuuteen, epätoivoisiin tekoihin ja kaikinlaiseen toivottomuuteen, hivuttavaan pelkoon, vainoharhaisuuteen ja sotiin. Katkeruudessa on kysymys siitä, että ihminen julistautuu muiden tuomariksi ja päättää, että hänellä on oikeus olla antamatta anteeksi. Katkera ihminen on iloton, onneton, yksinäinen valheen vanki. Hän on sokea, ei näe

todellisuutta oikein. Hänellä on hirsi silmässään, kun hän yrittää ottaa toisten silmistä roskaa. Häneltä puuttuu lepo, rauha ja rakkaus elämästään. Yhdelläkään, joka ei tunnusta katkeruuden ja anteeksiantamattoman mielensä syntiä, pyydä sitä anteeksi Jeesuksen uhriveren tähden ja päätä ryhtyä antamaan anteeksi toisille ihmisille, ei ole oleva myöskään anteeksiantamusta Jumalalta. Kristinuskon taakseen jättänyt Suomi on hukumassa omaan katkeruuteensa.

Apu katkeruutensa synniksi tunnustavalle

Mutta onko apua sellaiselle, joka on valmis tunnustamaan, miten kohtalokas synti hänen katkeruutensa on ja haluaisi saada sen anteeksi? Voiko ihminen saada avun voidakseen antaa lähimmäiselleen anteeksi? Jumalan kiitos, apu löytyy! Jeesus Kristus tuli tänne maan päälle juuri Sinun katkeruutesi synnin tähden. Hän kantoi Golgatan ristillä sen iankaikkisen rangaistuksen, joka Sinulle kuuluisi, jotta Sinä pelkästä armosta saisit koko hirvittävän katkeruutesi anteeksi.

Kun siis vihdoinkin alat nähdä omat syntisi ja sen, ettet itse voi omaa sydäntäsi muuttaa, Sinulla on toivo. Kun vihdoinkin tunnustat, että olet täysin avuton omassa varassasi elämään hyvissä ihmissuhteissa toisten ihmisten kanssa, sinulla on toivo. Kun tunnustat totuuden omasta katkeruudestasi ja pyydät apua Jeesukselta, Hän tulee luoksesi. Hän vakuuttaa Sinulle, että Sinun katkeruutesi on kokonaan Sinulle anteeksi annettu. Hän maksoi Sinun velkasi Golgatan tuskillaan.

Parantava prosessi

Hän astuu sydämeesi asumaan ja alkaa sydämesi sisältä käsin hoitaa suhteitasi lähimmäisiisi. Kun Hänen anteeksiantamuksensa valossa näet saamasi armon suuruuden, Hän antaa Sinulle halun antaa anteeksi lähimmäillesi. Hän käy sydämessäsi kertomaan Sinulle, kuinka paljon Hän myös tuota Sinua vastaan rikkonutta lähimmäistäsi rakastaa. Hän avaa silmäsi näkemään todellisuuden oikein. Alat rukoilla siunausta tuolle, jota ennen kirosit. Hän auttaa Sinua tekemään päätöksen antaa anteeksi. Hän auttaa puhumaan ja osoittamaan rakkautta Sinua vastaan rikkonutta kohtaan. Hän auttaa Sinut takaisin yhteyteen sen ihmisen kanssa, josta katkeruus ja synti erotti Sinut.

Joka kerta kun katkeruus nostaa jälleen päätään, saat aloittaa alusta. Pyydät Herralta ensin anteeksi koko oman anteeksiantamattoman mielen syntisi. Rukoilet sitten Siunausta ja hyviä lahjoja lähimmäillesi, puhut hänestä, mutta vain hyvää. Otat uudestaan yhteyttä häneen. Osoitat hänelle rakkautta.

Entä, jos toinen ei anna anteeksi

Voi olla, että lähimmäisesi ei ole ollenkaan valmis antamaan Sinulle anteeksi, mutta nyt ei olekaan siitä kysymys, vaan siitä, että Sinä annat hänelle anteeksi ja pyydät myös omia vääryksiäsi anteeksi.

Kun tarpeeksi monta kertaa kierrät oman katkeruutesi anteeksi pyytämisen, sen anteeksi omistamisen, ja toiselle rakkauden osoittamisen kehää, saat eräänä päivänä huomata, että katkeruutesi on kadonnut. Olet saanut takaisin entisen ystäväsi. Sinun ei tarvitse enää juosta pakoon, ei katkoa ihmissuhteita. Saat Kristuksen armahtamana kokea yhteyttä.

Niittenkin kohdalla, jotka eivät Sinulle anna anteeksi, saat kokea, että Herra vapauttaa Sinut katkeruudesta heitä kohtaan ja vilpittömään rakkauteen heitä kohtaan. Golgatalla meidän syntimme sovittanut Ylösnoussut Herra kykenee tähän Sinun elämässäsi, jos suostut totuuteen ja Hänen armonsa käsittelyyn.

Pitkä prosessi

Voi olla, että taistelussasi katkeruudesta vapautuaksesi kuluu paljonkin aikaa. Muistan, miten lähetystyössä kesti viisi vuotta puolessa vuodessa kehittyneen katkeruuden käsittelyyn. Mutta lopulta Herran työssä toisiinsa katkeroituneet lähettitoverit saivat taas armon ottaa toisiaan hartioista kiinni ja lausua: "Rakas, veli Herrassa!" Ei tarvinnut näytellä hurskaampaa kuin oli, koska totuus puolin ja toisin nähtiin ja tunnustettiin. Mutta ei tarvinnut myöskään loputtomasti tuijottaa toisen virheitä ja puutteita, kun sai katsella siihen Herraan, joka rakastaa veljeäni samalla Golgatan verisellä armollaan kuin minuakin.

Näin pitkällisen ja ajoittain uuvuttavan taistelun suurena siunauksena oli nähdä kuinka käsittämättömän suuri on Jumalan rakkaus Kristuksessa Jeesuksessa. Vaikka toistamiseen sama katkeruus nosti päätään, sai aina uuden armon sen oikeaan käsittelemiseen. Näin katkeruutensa kamppailevaa uskovaa Herra pääsee kasvattamaan nöyryyteen ja voi näitä myös käyttää toisten auttamiseen.

Kerta heitolla vapaaksi

Mutta joskus Herralla on varattuna yllätyksiä omilleen. Muistan, miten eräs kristitty rouva Japanissa tuli luokseni. Hänen avioliittonsa oli muutamia vuosia aiemmin ajautunut eroon. Hänen tehtäväkseen oli jäänyt ahtaissa oloissa kasvattaa kahta lasta. Alkuvuodet työ ja lasten kasvatus oli vienyt häneltä kaikki voimat. Mutta sitten eräänä päivänä hän sai kuulla, että hänen entinen miehensä oli mennyt uusiin naimisiin, saanut lapsen ja näytti elävän onnellista elämää. Silloin katkeruus syöksyi vyörynä hänen sydämeensä. Hän vihastui Jumalalle siinä määrin, että heitti Raamattunsa menemään. Myöhemmin hän kyllä katui ja hankki uuden Raamatun.

Kun kaiken tämän tiesin, yritin selittää, miten hän voisi päästä vapaaksi katkeruuden kierteestä. Aikansa kuunneltuaan hän keskeytti: "Tuo kaikki on aivan totta, mutta se ei ole enää ajankohtaista minulle. Eilen Jumala teki ihmeensä sydämessäni. Jeesus pyyhki kerta heitolla koko katkeruuden sydämestäni pois!" Herra voi käsitellä sydämesi synnit.

Anteeksiantamus yhteyteen palaamista

Joskus kuulee sanottavan: "Annoin kyllä anteeksi, mutta emme voi enää toistemme kanssa tulla toimeen." Lause on valhe. Anteeksiantamus merkitsee sitä, että synnin tähden eroon joutuneet palaavat toistensa yhteyteen. Se ei aina tosin voi merkitä, että paikallisesti tai ulkoisesti voitaisiin enää palata entiseen, mutta silti sydänten paluuta toistensa luo. Eihän Jeesukseen anna jotain vähempää armoa, kuin vapaata pääsyä takaisin Isän sydämelle asti.

Miten on Sinun laitasi tänään?

Herra kutsuu Sinua tänään oman armonsa osallisuuteen, jotta Sinäkin voisit armahtaa veljeäsi ja sisartasi. Miten Sinä vastaat Hänen kutsuunsa? Tuletko valoon ja annat Hänen kertoa Sinulle, minkä kaiken Hän on sinulle antanut anteeksi, vai jäätkö yhä pimeyteen? Synnin vallasta ei Sinua voi vapauttaa mikään sielunhoito eikä terapia. Vain se Herra, joka on ristillä Sinun tähtesi kuollut ja noussut kuolleista!